

Az alapeljárás felei

Felperes: Hubert Pagnoult

Alperes: Belga Állam — SPF Finances

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

„Ellentétes-e egyrészt az Európai Unióról szóló, 1992. február 7-én Maastrichtban aláírt szerződést módosító, 2007. december 13-án aláírt és 2009. december 1-jétől hatályos Lisszaboni Szerződés Közös rendelkezések címet viselő Első címének 6. cikkével (amely [nagyrészt] az Európai Unióról szóló, 1992. február 7-én Maastrichtban aláírt, 1993. november 1-jén hatályba lépett szerződés Első címének 6.-cikkében szereplő rendelkezéseket veszi át), valamint az Európai Közösséget létrehozó, 1957. március 25-i szerződés (EK Szerződés) 234. cikkével (korábbi 177. cikk), másrészt az Európai Unió 2000. december 7-én kihirdetett Alapjogi Chartájának 47. cikkével, hogy az olyan nemzeti törvény — mint a Cour d'arbitrage ról szóló 1989. január 6-i speciális törvény⁽¹⁾ 26. cikkét módosító 2009. július 12-i törvény — amely kötelezővé teszi, hogy az a nemzeti bíróság, amely megállapítja, hogy valamely adófizető állampolgárt egy másik nemzeti törvénnyel, vagyis a 2004. július 9-i kerettörvény 49. cikkével megfosztottak az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezménynek a közösségi jog részét is képező 6. cikkében garantált hatékony bírói jogvédelemtől, előzetesen a Cour constitutionnelle-hez forduljon anélkül, hogy e bíróság közvetlenül biztosíthatná a közösségi jog közvetlen hatályát az előtte folyamatban lévő jogvitában, illetve gyakorolhatná a nemzetközi szerződésbe ütközés vizsgálatára vonatkozó hatáskört, ha a Cour constitutionnelle már a [belga] Alkotmány II. címében garantált alapvető jogokkal összeegyeztethetőnek nyilvánította a nemzeti törvényt?”

⁽¹⁾ A *Moniteur belge* 2009. július 31-i száma, 51617. o.

A T-303/06. és T-337/06. sz., UniCredito Italiano SpA kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) és az Union Investment Privatfonds GmbH egyesített ügyekben 2010. április 27-én hozott ítélet ellen az Union Investment Privatfonds GmbH által 2010. július 2-án benyújtott fellebbezés

(C-317/10. P. sz. ügy)

(2010/C 246/43)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Fellebbező: Union Investment Privatfonds GmbH (képviselő: J. Zindel Rechtsanwalt)

A többi fél az eljárásban: UniCredito Italiano SpA és a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)

A fellebbező kérelmei

— A Bíróság teljes egészében helyezze hatályon kívül a T-303/06. és T-337/06. sz. egyesített ügyekben 2010. április 27-én hozott ítéletet;

— a Bíróság utasítsa el a kereseteket;

— a Bíróság helyezze hatályon kívül az OHIM fellebbezési tanácsának 2006. szeptember 5-i, az R 156/2005-2. sz. ügyben hozott határozatát és adjon helyt a beavatkozó az „ingatlanügyletek” szolgáltatás tekintetében a 2 236 164. számon bejelentett „UNIWEB” közösségi védjegy lajstromozásával szemben benyújtott felszólalásának;

— a Bíróság helyezze hatályon kívül az OHIM fellebbezési tanácsának 2006. szeptember 25-i, az R 502/2005-2. sz. ügyben hozott határozatát és adjon helyt a beavatkozó az „ingatlanügyletek” szolgáltatás tekintetében a 2 330 066. számon bejelentett „UniCredit Wealth Management” „UNIWEB” közösségi védjegy lajstromozásával szemben benyújtott felszólalásának;

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbezés a 40/94 rendelet⁽¹⁾ 8. cikke (1) bekezdése b) pontja utolsó sorának téves alkalmazására hivatkozik. Kijelenti továbbá, hogy a megtámadott határozatot olyan tényállás alapján hozták, amely leszűkített és részben nem felel meg a tényeknek.

A Törvényszék, tévesen és az OHIM-mal ellentétben, amely lényegében helyt adott a fellebbező által benyújtott fellebbezéseknek, nem ismerte el, hogy a keresetek tárgyát képező valamennyi védjegy egy nagy védjegycsaládba tartozik. Megállapítja, hogy a család részét képező valamennyi védjegyre jellemző ugyanazon kezdőszótag, amely szóköz nélkül kapcsolódik a beruházási ágazat valamely más fogalmához. A bejelentő védjegyei ugyancsak az e sorozatot megkülönböztető jellemzőket mutatták. A Törvényszék, a tényállást elferdítve, úgy vélte, hogy az ütköző védjegyek szerkezeti szinten különböznek egymástól, mivel a bejelentő védjegyeiben a kezdőszótag egy angol nyelvű elemhez kapcsolódik, míg a fellebbező védjegyeiben ez a szótag egy német nyelvű elemhez kapcsolódik. Mindazonáltal a Törvényszék nem vette kellő módon tekintetbe azt, hogy a 40/94/EK rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontja utolsó sorának alkalmazásában, ha védjegysorozatba illeszkedő védjegyrol van szó, a védjegycsaládot alkotó valamennyi védjegyet figyelembe kell venni. E vonatkozásban a fellebbező megállapítja, hogy pontosítani szükséges, hogy a fellebbező is angol nyelvű és nemzetközi elemeket használ, miáltal a Törvényszék ezzel ellentétes álláspontja nyilvánvalóan téves.

A fellebbező megállapítja továbbá, hogy a Törvényszék, ismét csak tévesen, azon előfeltevésből indult ki, hogy a fellebbező által a beruházási alap megnevezése tekintetében használat védjegyek mindig a kibocsátó szerv megjelölésével együttesen szerepelnek. Ezt mindenesetre cáfolják a fellebbező által az OHIM előtt már benyújtott azon bizonyítékok, amelyekből kiderül, amint az fentebb kifejtésre került, hogy az alapokról szóló újságcikkekben vagy akár a beruházási tanácsadások folyamán a kibocsátó szerv neve nem kerül említésre.

A fellebbező felrója, hogy a megtámadott ítélet indokolása hiányos, mivel nem látható át, hogyan határozhatta meg a Törvényszék a német közönség nézőpontját, ami döntő jelentőségű az összetéveszthetőség elemzése szempontjából.

Mindenesetre ez szükséges lett volna annak fényében, hogy a fellebbező a német szabadalmi és védjegy hivatal („DPMA”) számos határozatának benyújtásával bizonyította, hogy a „DPMA” és a német bíróságok azon előfeltevésből indulnak ki, hogy a német közönség körében fennáll az összetévesztés veszélye, amennyiben bizonyos, a fellebbező védjegysorozatával azonos kezdőszót tartalmazó védjegyeket lajstromoznak vagy használnak harmadik felek a pénzügyi ágazat szolgáltatásainak megjelölésére.

Végezetül a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék, az OHIM-hoz hasonlóan, elmulasztotta annak megállapítását, hogy az „ingatlanügyletek” ágazatában is fennáll a szolgáltatások egymáshoz közeli voltából adódó összetévesztés veszélye. A fellebbező védjegyeivel megjelölt ingatlanalapok esetében kijelenthető, hogy a beruházó által előirányzott értéknövekedés ingatlanok kezelése, bérbeadása vagy akár eladása révén valósul meg. A fellebbező kijelenti tehát, hogy úgy az OHIM, mint a Törvényszék tévesen indult ki abból az előfeltevésből, hogy az ingatlanalap kezelése tőkeszerzésre korlátozódik. Az OHIM, mivel az „ingatlanügyletek” szolgáltatás körébe kizárólag a közvetítéshez hasonló tevékenységeket sorolt, elmulasztotta tekintetbe venni azt, hogy az „ingatlanügyletek” fogalma ennél sokkal tágabb.

(¹) A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994., L 11., 1. o.; magyar nyelvű kiadása 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.)

A Cour de cassation (Belgium) által 2010. július 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — SIAT SA kontra État belge

(C-318/10. sz. ügy)

(2010/C 246/44)

Az eljárás nyelve: francia

A kérdést előterjesztő bíróság

Cour de cassation (Belgium)

Az alapeljárás felei

Felperes: SIAT SA

Alperes: État belge

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Az EK-Szerződés 49. cikkének jelen ügyre alkalmazandó változatát — tekintettel arra, hogy a jogvita alapját képező tényállás a Lisszaboni Szerződés 2009. december 1-jei hatálybalépését megelőzően merült fel — úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami jogszabály, amely szerint a szolgáltatások után járó díjazás nem tekinthető levonható működési költségnek abban az esetben, ha azt közvetlenül vagy közvetve olyan más tagállamban letelepedett adóalany vagy olyan külföldi telephely részére fizetik, illetve az olyan, más tagállamban letelepedett adóalanyt vagy olyan külföldi telephelyt illet meg, amely a letelepedésének helye szerinti ország jogi szabályozása értelmében ott jövedelemadó-mentességet élvez, vagy a jelen ügyben érintett jövedelmek tekintetében ott olyan adószabályozás hatálya alá tartozik, amely jóval előnyösebb, mint a szóban forgó nemzeti jogszabályt elfogadó tagállamban e jövedelmekre alkalmazandó szabályozás, kivéve ha az adóalany bármilyen jogi eszközzel igazolja, hogy az ilyen díjazás valódi és tisztességes ügylet kapcsán merült fel, és hogy nem lépi túl a szokásos mértéket, miközben az e tagállamban letelepedett adóalany részére fizetett szolgáltatási díjak levonásához ilyen bizonyítást akkor sem követelnek meg, ha ez az adóalany jövedelemadó-mentességet élvez, vagy olyan adószabályozás hatálya alá tartozik, amely jóval előnyösebb, mint az ezen államban általánosan alkalmazandó szabályozás?

A Rechtbank Haarlem (Hollandia) által 2010. július 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — X kontra Inspecteur van de Belastingdienst/Y

(C-319/10. sz. ügy)

(2010/C 246/45)

Az eljárás nyelve: holland

A kérdést előterjesztő bíróság

Rechtbank Haarlem

Az alapeljárás felei

Felperes: X

Alperes: Inspecteur van de Belastingdienst/Y